

NS Spravodaj

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1081

02.12.2023 (134)

Michael Kühnen Politické vojsko: Tradícia a duch SA

Časť 4

ZBAVENIE MOCI (1934 - 1945)

Poprava najlepších vodcov SA 30. júna 1934 zlomila chrbát SA: jej počet bol teraz výrazne znížený a politicky úplne oslabená. Až do roku 1945 sa nemalo nič zmeniť. Bez akejkoľvek skutočnej funkcie v Tretej ríši SA odteraz tvorila obrovský apolitický vojenský športový klub bez akéhokoľvek významu. Ani vojna, ktorá sa opäť začala v roku 1939, na tom nič nezmenila: SA nesmela vytvárať vlastné vojenské formácie, väčšina mužov SA si plnila svoju povinnosť vo Wehrmachte ako všetci ostatní príslušníci ľudu, vodcovia SA bojovali a umierali na podradných veliteľských postoch bez toho, aby mohli mať akýkoľvek formujúci vplyv.

Roky pri moci sú teda pre túto tému skôr neproduktívne. Avšak aj keď chýbali pozitívne možnosti, analýza znefunkčnenia SA a jeho dôsledkov v negatívnej sfére ponúka zásadné pohľady na tradíciu SA:

SA vo svojej podstate nikdy nebola samostatnou politickou silou, ale vždy mala byť organizačným rámcom pre bojovú elitu strany. Znefunkčnenie SA preto nevyhnutne muselo ovplyvniť aj význam a asertivitu NSDAP, ktorej bola militantnou vetvou. Hnedé košele boli najjasnejším a najčistejším vyjadrením ducha národného socializmu, a preto ich znefunkčnenie prakticky viedlo k úpadku

NSDAP ako revolučnej a formujúcej sily. Rozhodnutie z 30. júna 1934 prinieslo zrieknutie sa dokončenia revolúcie na všetkých úrovniach a rozdelenie práce s reakciou, ktorej mocenské bašty v armáde, administratíve a hospodárstve zostali nedotknuté výmenou za prísľub lojality voči führerovi. To znamenalo, že podstatné oblasti štátneho a spoločenského života boli strane odňaté z vôle a možnosti veci formovať. Niekdajšie tvrdenie, že "**strana velí štátu**", bolo v spoločenskej realite prakticky anulované. NSDAP vykonávala kontrolu, pokiaľ to bolo možné, v dôsledku národného povstania v rokoch 1933/34.

Po roku 1934 zostala revolúcia zaseknutá, nedokončená, a dokonca aj v rámci svojich možností sa strana, ktorej chýbal revolučný, idealistický a bojový prvok pôvodnej SA, čoraz viac degenerovala na to, čo som raz na inom mieste opísal ako "slávnostný výbor pre organizovanie spomienkových podujatí"! Iste, urobili sa veľké veci:

Tam, kde sa NSDAP dokázala presadiť, sa jej podarilo prostredníctvom svojich subdivízií poskytnúť reálny a účinný dôkaz národno-socialistickej vôle tvoriť veci - v sociálnej oblasti prostredníctvom Nemeckého robotníckeho frontu, v oblasti výchovy mládeže prostredníctvom Hitlerjugend, v oblasti náboru a výchovy nemeckých žien prostredníctvom Spolku žien NS. Tieto úspechy dávajú predstavu o tom, aký by bol efekt, keby sa strane podarilo presadiť svoj niekdajší nárok na totálnu moc vo všetkých oblastiach. Takto však Dr. Goebbels svojou fascinujúcou propagandou vytvoril v konečnom dôsledku nebezpečnú ilúziu, že národnosocialistický štát bol realizovaný, zatiaľ čo Tretia ríša bola vo svojich podstatných mocensko-politických základoch nanajvýš Nemeckom, ktoré sa stáva národnosocialistickým, čo podľa Rosenberga bude potrebovať na svoju realizáciu asi tri generácie - kým teda nedorastie prvá generácia, úplne vyškolená a vychovaná národným socializmom. Národnosocialistický štát sa teda nezakladal na mocensko-politickom víťazstve a formujúcej sile revolučnej strany prenikajúcej do všetkých oblastí, ako sa pôvodne zamýšľalo, ale v podstate výlučne na tom, že sa vodca strany stal ríšskym kancelárom a pochopil, ako túto funkciu vybaviť mimoriadnymi právomocami. To tiež vysvetľuje, prečo po smrti führera reakcia opäť rýchlo povstala a dokázala obnoviť systém podľa svojich predstáv, zatiaľ čo národnosocialistické hnutie bez stranického vodcu pri moci stratilo na jednu generáciu takmer všetku akcieschopnosť a znovu ju získalo až v 70. rokoch.

Po 20. júli 1944 sa straníckemu kancelárstvu pod vedením P. Bormanna podarilo viac zapojiť stranu do moci: Zriadením Gauverteidigungskommissariate (Gauzských komisariátov obrany) a Volkssturmu (Ľudovej búrky), ktoré boli podriadené strane, Adolf Hitler po desiatich rokoch vrátil osud Ríše do rúk NSDAP, ale v mnohých ohľadoch bolo už neskoro.

Napokon je fascinujúce sledovať, ako sa pod vplyvom vojnového stresu a

ťažkostí čoraz jasnejšie ukazuje opodstatnenosť Röhmových obáv a návrhov: S takmer desaťročným oneskorením sa budovaním Waffen-SS ako elitnej jednotky ovplyvnenej národným socializmom a Volkssturmu ako národnosocialistických ľudových milícií realizovala pôvodná koncepcia náčelníka generálneho štábu Wehrmachtu, strana pod Bormannovým vedením viedla po 20. júli 1944 zúfalú kampaň proti sile reakcie a vedenie Wehrmachtu sa ukázalo byť plné reakčných zradcov.

Dve autentické vyhlásenia Führera z roku 1945 dokazujú, do akej miery sa zbavenie SA právomocí 30. júna 1934 stalo rozhodujúcou tragédiou Tretej ríše:

"Na mojom náhrobku by malo byť napísané: "Ernst Röhm mal pravdu: Potrebovali sme Wehrmacht naplnený revolučným - národno-socialistickým duchom!"

Okrem kompromisu s reakciou a pokračujúceho oslabovania SA priniesol 30. jún 1934 aj tretí osudový moment, ktorý mal tiež zohrať svoju úlohu pri páde Tretej ríše: Zrod dogmatizmu!

Pod dogmatizmom rozumieme vnútorný postoj, ktorý vyhlasuje jednotlivé presvedčenia alebo dokonca ucelený systém presvedčení za absolútnu pravdu, a tým znásilňuje a ohýba rozmanitosť a otvorenosť prírody a reality. Takýto postoj je vždy katastrofálny, pretože snaha uzavrieť realitu do klietky absolútnych presvedčení a ohýbať ju do tvaru vedie vždy k správaniu, ktoré je v rozpore s prírodou, a k nehumánosti v snahe podriaďovať prírodu a jej zákony dogme. Keďže to odporuje vnútornej prirodzenosti človeka, dogmatizmus vyvoláva u svojich prívržencov umelý a hysterický fanatizmus, ktorý má prehlušiť vnútorné pochybnosti, ale jeho odporcovia sú potláčaní bez toho, aby to malo iné opodstatnenie, než že sa nechcú skloniť pred bludným systémom, nechcú poprieť prírodu a skutočnosť. Od primitívnych, vyšších a jednoduchých nezmyslov, ako je kresťanská doktrína "verím v to, lebo je to absurdné" a liberálno-kapitalistický základný zákon "rovnosti ľudí", až po sofistifikovaný systém "my", katolícku dogmu, psychoanalýzu či marxistickú doktrinálnu budovu, je oblúk dogmatického skresľovania skutočnosti, z ktorého pramení neľudskosť ideológií, rozsiahly.

Na druhej strane národný socializmus nie je ideológiou - nestavia dogmatickú, umelú doktrinálnu stavbu z bludných presvedčení, ale pozerá sa na skutočnosť ako na svet a životný názor, získava v ňom pevnú pozíciu prostredníctvom poznania prírody a jej zákonov a na tomto základe buduje prirodzený, organický životný poriadok. Národnosocialistická strana tiež nie je dogmatická - vyžaduje disciplínu a podriadenie sa stránickej línii nie preto, že by si nárokovala predstavovať absolútnu pravdu ideologických doktrín, ale preto, že takáto disciplína je nevyhnutná, aby bojovné, revolučné hnutie mohlo nahradiť vládnucu spoločnosť, ktorá je v rozpore s prírodou, spoločenstvom, Novým poriadkom, ktorý je v súlade s

prírodou a druhom!

To isté platí aj pre SA: ani tu sa nevtlačala žiadna umelá ideológia, ale rozvíjal sa slobodný, revolučný postoj k životu, vďaka ktorému bojovný národný socialista - politický vojak - nachádza svoje správne miesto v ľudskom spoločenstve a svojím bojovým nasadením pomáha uskutočňovať Nový poriadok!

K národnému socializmu vedie ľudí mnoho osobných dôvodov a životných postojov - medzi nimi môžu byť aj dôvody dogmatickej povahy, pretože dogmatizmus so svojím príslubom istoty a konečného vysvetlenia a so svojou neúprosnou rigiditou je pre mnohých ľudí neustálym pokúšením úniku pred nemilosrdnou realitou. Celkovo sa však národný socializmus, strana a jej SA vždy držali mimo dogmatizmu.

To sa zmenilo aj 30. júna 1934: Reakcia profitovala nielen zo znefunkčnenia SA, ktorá od tej chvíle zostala nespochybniteľná, až kým sa 20. júla 1944 neprejavila jej národná nespoľahlivosť a zrada - profitovala z toho aj SS, ktorá už nebola podriadená štábnemu vedeniu SA, stala sa nezávislou organizáciou a až do konca získavala z roka na rok väčšiu moc a vplyv, dokonca prerástla do štátu v štáte! Esesáci v bojových, mierových a vojnových rokoch boli aj politickými vojakmi. To, čo bolo doteraz opísané pre SA, platí do značnej miery aj pre SS, ktoré pôvodne nemali byť ničím iným ako ďalšou selekciou a elitnou formáciou v rámci politického vojska.

Nemôžeme sa teda čudovať, že SS v tvrdom boji krok za krokom najprv dobyli vnútorný bezpečnostný aparát a nakoniec vo vojne s Waffen-SS definitívne realizovali národnosocialistickú revolučnú armádu. To vysvetľuje aj príkladnú vojenskú veľkosť, kamarátstvo, disciplínu, ochotu obetovať sa a oddanosť esesákov, ktorí v mnohých ohľadoch realizovali nárok Adolfa Hitlera na národného socialistu - byť "najčistejším stelesnením hodnoty rasy a osobnosti"! V tom všetkom - najmä na príklade Waffen-SS - vidíme skutočný vzor postoja politického vojaka k životu. Toto všetko však v skutočnosti nie je typické pre SS: oveľa dôkladnejšie a v konečnom dôsledku vyžarujúce na všetkých mužov nášho národa, ktorí sú spôsobilí na vojenskú službu, o to sa podľa Röhmových predstáv mala usilovať a realizovať od samého začiatku SA a jej elitná formácia - štábna stráž SA - a určite by sa tak stalo v prípade víťazstva nad reakciou a začatia druhej revolúcie.

Problém SS však nespočíval v prvom rade v tom, že potrebný vývoj, ktorý bol s jej pomocou 30. júna 1934 zastavený, musela teraz po rokoch doháňať vzhľadom na prakticky už prehratú vojnu - problém spočíval skôr v tom, že SS, podobne ako SA, pôvodne vychádzala zo vzoru politického vojaka v rámci národnosocialistického hnutia, ale pod vplyvom svojho ríšskeho vodcu Himmlera čoraz viac rozvíjala vlastnú dogmatickú ideológiu, ktorá napokon mala s národným socializmom spoločný len názov:

SS sa neuspokojila s tým, že bola zložkou národnosocialistickej strany, a tak našla svoje miesto vo Volksgemeinschaft, čo bolo pre SA vždy samozrejmosťou, ale považovala sa za štát v štáte - za budúcich pánov, a nie za súčasť Volksgemeinschaft!

Toto nie je miesto na podrobnú analýzu ideológie SS a dokazovanie jej vnútornej nezlučiteľnosti s národnosocialistickým pohľadom na život. Postačí len niekoľko kľúčových slov: Súčasti ideológie SS boli nadradenosť nordickej rasy, menejcenosť slovanských národov, budovanie dedičnej aristokracie ako absolútne vládnucej triedy - to všetko sú protiprírodné a dogmatické názory, ktoré rozhodne odporujú základným bodom národnosocialistického pohľadu na život - uznanie rasovej rozmanitosti (čo vylučuje rasovú nenávisť!) a myšlienka národného spoločenstva (ktorá je rovnako nezlučiteľná s jednostrannou úctou k nordickej rase, ktorá predstavuje v nemeckom ľudovom tele len menšinu, ako aj deklarovaná panská šľachta novej krvi). Po ideologickom odcudzení nasledovalo odcudzenie

organizačné: teoreticky bola SS zložkou NSDAP - v praxi však v Tretej ríši čoraz viac tvorila úplne nezávislý mocenský orgán a s národnosocialistickým Volksstaatom ju napokon spájala len osobná prísaha vernosti Adolfovi Hitlerovi. Na vrchole svojej moci snívajúce kruhy SS o nezávislom rádovom štáte SS v Burgundsku ako štátnom jadre európskeho kontinentu podmaneného nordickou rasou a o konečnom nahradení národnosocialistickej strany ako vedúcej sily po konečnom víťazstve a smrti fűhrera a jej nahradení SS.

Je potrebné výslovne uviesť:

Odmietnuť treba nie samotnú myšlienku poriadku, elitného vzdelania či dokonca skutočnej rasovej šľachty, ale jej zmiešanie s nordickými bludmi o vyvolenosti a podobnými dogmatickými degeneráciami, ktoré umelo roztrhali a rozdelili zamýšľanú Volksgemeinschaft, ako aj poštvali proti nám všetky ostatné národy a rasy! Samozrejme, že takýmto myšlienkam sa oddával len úzky okruh v rámci SS, ale nanešťastie boli veľmi silné a v konečnom dôsledku rozhodujúce, pretože za nimi stál sám Reichsfűhrer-SS. Himmler v podstate nikdy nepochopil národný socializmus, ale pod touto zámienkou sa vždy snažil presadiť svoju vlastnú ideológiu rasovej arogancie a nepochopeného panského ľudstva. Nie je potrebné ďalšie rozpracovanie, aby sme si uvedomili, ako veľmi táto ideológia SS poškodila našu vec a prispela k pádu národnosocialistického ľudového štátu! Ako už bolo spomenuté, takéto dogmatické tendencie sú SA rovnako cudzie ako vytvorenie štátu v štáte!

Preto keď som v roku 1977 začal budovať novú SA, ktorá sa hlásila k tradíciám historického Sturm-Abteilung, od začiatku som sa rozhodol: "Pokiaľ budem *mat'*

v tomto hnutí čo povedať, nebude žiadna nová SS!"

Medzitým sme to napriek určitému odporu plne presadili v našej komunite. Kríza okolo esesáckeho krídla v našom spoločenstve, ktoré sa sústredilo okolo bývalého člena organizačného vedenia ANS/NA Arnda-Heinza Marxa, ukázala, aké oprávnené boli naše obavy zo škodlivého nového vydania ideológie SS.

Samozrejme, pokúšenia dogmaticky skresľovať našu predstavu sa neobmedzujú len na okruh SS; a samozrejme, aj v rámci SS bolo veľa pozitívneho (ako bolo opísané) - ale mimo SS sa dogmatizmus nikdy neobjavil rozhodujúco a vplyvne.

Ale keďže SS bola priamym príjemcom zbavenia SA právomocí 30. júna 1934, pre nás je BOJ PROTI DOGMATIZMU súčasťou tradície, v ktorej stojíme, spolu s bojom proti reakcii, o ktorom sme už hovorili! Naša prísaha, že 30. jún 1934 sa v dejinách nášho hnutia nesmie nikdy zopakovať, si vyžaduje rozhodné odmietnutie dogmatických ideológií a organizačných tendencií smerujúcich k nezávislosti v našom spoločenstve. Pre našich politických vojakov je to ôsmy aspekt tradície SA!

